

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 982/2019
02.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Мирослава Ивковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 9К 175/18 од 14.11.2018. године и Вишег суда у Лесковцу 14Кж1 123/19 од 10.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 02.10.2019. године, већином гласова, је донео

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Мирослава Ивковића, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, и преиначују правноснажне пресуде Основног суда у Лесковцу К 175/18 од 14.12.2018. године и Вишег суда у Лесковцу 14Кж1 123/19 од 10.05.2019. године, тако што Врховни касациони суд окривљеног АА, са личним подацима као у изреци првостепене пресуде оглашава **кривим**

Што је:

Дана 08.12.2017. године, око 09:15 часова, у ..., у ул. ..., у близини ..., моторним возилом – средством подобним да тело тешко повреди или здравље тешко наруши, лако телесно повредио оштећеног ББ, при чему је могао да схвати значај свог дела и могао да управља својим поступцима, на тај начин што је ушао у путничко моторно возило „...“, беле боје, рег. ознаке ... и ставио у погон, док је оштећени ББ стајао по средини предњег дела овог возила, леђима окренут ка возилу – предњем ветробранском стаклу, а затим исто покренуо и померио напред према ошт. ББ, којом приликом се возилом прислонио уз ошт. ББ, који је остао и даље испред возила, а одмах затим поново померио возило унапред, још неких 10-15 цм, када се оштећени помера корак-два и остаје даље испред возила, па одмах

за овим возилом нагло креће и предњим делом удара оштећеног у пределу изнад колена и пење га на хаубу и вози на хауби неких 3-4 метра, затим константно убрзава кретање возила, за које време се оштећени налазио на предњој хауби у скоро лежећем положају, те када је окривљени скренуо удесно, оштећени ББ је услед брзине кретања и скретања возила удесно, пао са хаубе возила, које га је бочно са десне стране ударило и одбацило удесно, па је услед удара возилом и пада и удара на десни бок, а на асфалтну површину улице, задобио лаку телесну повреду у виду нагњечења коже, која представља комбинацију огуљотина на кожи и крвне подливености коже и поткожног ткива, док је окривљени наведеним возилом напустио лице места, при чему је био свестан свог дела и хтео његово извршење и био је свестан да је његово дело забрањено

-чиме је извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. Кривичног законика

Па га Врховни касациони суд на основу одредби члана 4, 42, 43, 45, 54 Кривичног законика

ОСУЂУЈЕ

На казну затвора у трајању од шест месеци у коју казну му се урачунава и време проведено у притвору од 08.12.2017. до 13.02.2018. године, а у односу на одлуку о трошковима кривичног поступка и имовинско правном захтеву правноснажне пресуде остају неизмењене, док се захтев за заштиту законитости у осталом делу **ОДБИЈА** као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу 9К 175/18 од 14.11.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три месеца коју ће издржати по правноснажности пресуде а у коју му се урачунава и време проведено у притвору од 08.12.2017. до 13.02.2018. године и осуђен на новчану казну у износу од 50.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана по правноснажности пресуде, с тим да уколико окривљени не плати новчану казну у одређеном року, суд ће исту извршити тако што ће за сваки започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити једн дан затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан и на плаћање трошкова кривичног поступка ближе наведено у изреци ове пресуде.

Оштећени ББ је ради остваривања имовинско правног захтева упућен на парницу сходно члану 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу 14Кж1 123/19 од 10.05.2019. године, делимично је усвојена жалба Основног јавног тужиоца у Лесковцу, преиначена пресуда Основног суда у Лесковцу 9К 175/18 од 14.11.2018. године, у делу одлуке

о висини казне, тако што је Виши суд у Лесковцу окривљеног АА за учињено кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 1. КЗ за које дело је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од шест месеци уз урачунавање временаведеног у притвору од 08.12.2017. до 13.02.2018. године, па је жалба Основног јавног тужиоца у Лесковцу у непреиначеном делу и то у делу новчане казне одбијена као неоснована, жалбе окривљеног АА и његовог браниоца у целости одбијене као неосноване, док је усвојена жалба пуномоћника оштећеног и првостепена пресуда укинута у делу одлуке о трошковима поступка који је окривљени АА обавезан да плати оштећеном и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно одлучивање, а побијана пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног АА, адв. Мирослав Ивковић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или пак исте укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Мирослава Ивковића, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП је основан, док је у осталом делу неоснован.

Бранилац окривљеног АА, адв. Мирослав Ивковић, у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама правном квалификацијом радњи овог окривљеног као у изреци првостепене пресуде погрешно примењен кривични закон то јест да је доношењем истих учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП.

Наиме, изреком првостепене пресуде окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 1. КЗ.

Кривични законик у члану 278. прописује два основна облика кривичног дела изазивање опште опасности, па је у ставу 1. овог члана прописано да дело врши лице које пожаром, поплавом, експлозијом, отровом или отровним гасом, радиоактивним или другим јонизујућим зрачењем, електричном енергијом, моторном силом или каквом другом опасном радњом или опште опасним средством изазове опасност за живот или тело људи или за имовину већег обима.

Из наведеног, јасно је да је за постојање кривичног дела из члана 278. став 1. потребно да је општеопасном радњом или општеопасним средством изазвана

конкретна опасност за живот или тело људи, или имовину већег обима и да та опасност има карактер опште опасности.

У изреци првостпене пресуде, суд не наводи ни једну радњу која, у смислу члана 278. став 1. КЗ има карактер општеопасне радње, већ је описано наношење лаке телесне повреде оштећеном и то предметом подобним да се тело тешко повреди, а што су битна обележа кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. Кривичног законика.

Према томе, по налажењу Врховног касационог суда, окривљени АА није могао бити оглашен кривим за кривично дело из члана 278. став 1. КЗ, јер то не произилази ни из једне његове радње описане у изреци првостепене пресуде, па је квалификацијом радње окривљеног АА као у изреци првостепене пресуде учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а иста повреда учињена је и другостепеном пресудом, којом је првостепена пресуда у том делу потврђена.

С тога је Врховни касациони суд у овом делу усвојио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног као основан, преиначио првостепену и другостепену пресуду, тако што је радње овог окривљеног описане у изреци првостепене пресуде, правно квалификовао као кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. КЗ, налазећи да се у тим радњама стичу сва законска обележја, како објективне, тако и субјективне природе, тог кривичног дела.

Врховни касациони суд је одлучио и о кривичној санкцији, па је узимајући у обзир околности од значаја за одлуку о врсти и висини кривичне санкције у смислу члана 54. КЗ, а које су утврђене правноснажним пресудама, окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од шест месеци, налазећи да ће оваквом изреченом казном бити остварена законом прописана сврха кажњавања.

Захтев за заштиту законитости бранилац окривљеног, поднео је и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, са образложењем да је у конкретном предмету оштећени ББ- судија Вишег суда у ..., а који је у „надређеном односу према судији ВВ“ те овај судија није могао поступати у конкретном предмету.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, постоји уколико је на главном претресу учествовао судија или судија поротник који се морао изузети, дакле уколико је реч о постојању неког разлога за изузеће предвиђених у члану 37. став 1. тачка 1) до 4) ЗКП, а не о постојању околности које изазивају сумњу у његову непристрасност, што би евентуално могао бити разлог за изузеће судије, односно судије поротника од судијске дужности у смислу члана 37. став 2. ЗКП.

Како бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче да је учествовањем судије ВВ у доношењу одлуке Основног суда у Лесковцу, прекршен принцип непристрасности, чиме практично указује на разлог за изузеће из члана 37. став 2. ЗКП, а не на разлоге прописане чланом 37. став 1. тачка 1) до 4) ЗКП, то по налажењу Врховног касационог суда правноснажном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438.

став 1. тачка 4) ЗКП, због чега је захтев браниоца окривљеног у овом делу одбијен као неоснован.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и да се правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати, то јест на исказима сведока – полицијских службеника ГГ и ДД, који нису били очевици кривичног догађаја, а један део њиховог исказа је и онај у коме су се изјашњавали о обавештењима која су добили од грађана, те да су правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

По оцени овог суда, стоје наводи изнети у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, који се односе на исказе сведока – полицијски службеника, то јест да доказна радња испитивања сведока није спроведена у свему у складу са одредбама ЗКП, обзиром да су се ови полицијски службеници приликом испитивања у својству сведока изјашњавали не само на околности које се тичу њиховог поступања као службених лица, већ су се изјашњавали и о обавештењима која су добили од грађана.

Међутим, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог законика не може заснивати, осим ако је, с обзиром на друге доказе, очигледно да би и без тог доказа била донета иста пресуда.

По оцени Врховног касационог суда у конкретном случају била би донета иста пресуда и без наведеног доказа, обзиром да је суд засновао пресуду и на другим доказима изведеним на главном претресу, а који су ближе наведени у образложењу првостепене пресуде.

У вези напред наведене битне повреде одредаба кривичног поступка, бранилац окривљеног указује и да се правноснажне пресуде заснивају на налазу и мишљењу вештака др Милорада Величковића од 24.01.2018. године, који је у „свом налазу и мишљењу прекорачио границе датог овлашћења из наредбе Вишег јавног тужиоца у Лесковцу од 17.01.2018. године“, јер се у свом налазу изјашњавао и о карактеристикама личности окривљеног из чега по налажењу Врховног касационог суда произилази да се захтевом оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним пресудама и указује на погрешну оцену доказа.

Из наведеног произилази да се неосновано захтевом браниоца окривљеног указује да се правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати, тј. да је доношење правноснажних пресуда учињена повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 492. став 1. тачка 2) и члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић